

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**BREVIS|| INSTRVCTIO|| AD CORROBORAN-||DOS AC
IVVANDOS MO-||RITVROS, EOS PRAESERTIM|| qui ob
flagitia sua, publica Iudi-||cum sententia morti ad-||dicti
sunt:||**

Isella, Francesco

Coloniae Agrippinae, 1588

VD16 I 344

Articulus XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60044)

IVVANDOS MORIENTES. 65

confirmare precor ne dedigneris.

Cùm damnatus sacrificium hoc Deo nostro gratissimum obtulit, Fratres animum eius erigant, dicentes, quod ob hanc moriendi pro peccatis suis promptitudinem, ob finem offendendi Deum iam factum, & ob desiderium martyrii (si liceret) subeundi, sperare debet, se certò participem fore Sanctorum Martyrum essentialis meriti: cùm enim benignissimus Deus noster promptior sit ad remunerandum, quàm ad puniendum: si puniat desideria rerum malarum, etiam remunerabit desideria rerum bonarum. Ad huius rei fidem faciendam adduci possunt exēpla & testimonia.

Articulus XIII

Cùm iam damnatus sese prompto animo ad mortem obtulit, & iam sese diuinæ tradidit voluntati, operæpretium facturi sunt Fratres, si illum magis, magisque in spe confirment: ea enim virtus potissimum requiritur in hoc ultimo certamine. ad id autem utilius faciendū, adduci possunt exempla, testimonia, & similitudines sacre Scripturæ. Exemplum Davidis, boni Latronis, & aliorum. Similitudines,

Damnatus
in spe confir-
mandus est.

2. Reg 120
Luc. 23.

66 INSTRVCTIO AD

Ierem. 3.

Luc 15.

Ierem. 18. &
33.In vitis Pa-
trum.Ambr. libr.
2. in Luc.Isid. libr. 2.
de summo
bono.

dines, vt illius adulteræ, quam post
adulterium maritus non recipit, cum
tamen nos recepturum se Deus polli-
ceatur. Filij prodigi, tam benignè à
patre suo recepti. Testimonia: vt qd
Dominus noster misericors est, & be-
nignus, & promptus ad ignoscendum
peccatori, quotiescunq; pœnitentiam
agit. Quod De^o pius est, & misericors,
& remittit peccata in die afflictionis.
Possunt & hîc commemorari exem-
pla recentiora, vt sunt Dauidis mona-
chi, & Moysis Abbatis, qui fuerant la-
trones, & postea ad pœnitentiam cū
misericordia recepti sunt. Possunt et-
iam allegari testimonia Sanctorū Pa-
trum. Dicit enim Ambrosius, nemi-
nem post commissum peccatum de-
bere de præmio cœlesti desperare. No-
uit, inquit, Deus mutare sententiam,
si tu noueris mutare delictum. Et S.
Isidorus asserit, quod etsi homo in vl-
timo vitæ momento conuertitur, re-
missio tamē est speranda. Deus enim
iudicat hominem secundum finem,
non secundum vitam antea actam.

Hæc, aut huiusmodi possunt capti-
uo proponi, & explicari. In spe igitur
confirmatus, ad orationem facien-
dam

IVVANDOS MORIENTES. 67.

dam præparetur, quæ cum humilitate facta penetrat nubes, impetrat gratiam, & vincit Omnipotentem. Docuit hoc proprio suo exemplo Saluator, qui iturus ad mortem, ferventissimè in horto Patrem oravit. Hortentur illum, vt primò fundat orationē ad Patrem æternum, patrem misericordiarum, & Deum totius consolationis: qui ad eò dilexit mundum, vt filium suum dederit vnigenitum: vt quæ magnitudinem sui amoris ostenderet, voluit à nobis Pater appellari; in quo verbo discimus etiam, quid ab illius infinita bonitate sperare debeamus: à tali namque patre, quid aliud expectare possumus, quàm misericordiam, gratiam & consolationem? Superest igitur, vt cum humilitate dicat:

PATER NOSTER qui es in cœlis; ecce ego loquor ad te, cū pulvis & cinis sim. Non sum dignus vocari filius tuus; sed obsecro te, *delicta inuentus meæ, & ignorantias meas ne memineras.* Ne secundum peccata mea facias mihi, neque secundum iniquitates meas retribuas mihi, sed secundū multitudinem miserationum tuarū dele.

Matth. 27.

2. Cor. 10.

Ioan. 3.

Matth. 6.

Oratio 26.

Patrem.

Genes. 15.

Luc. 15.

Psal. 4.

Psal. 103.

68 INSTRUCTIO AD
dele iniquitatem meam. Obedientia
Filij tui dilectissimi, omnem inobe-
dientiam meam, qua procaciter tua
præcepta contempsi, excuset. re-
spice in filium obedientem, & igno-
sce seruo ingrato: si me repellas, quis
me suscipiet? recipe me quæso pro
ista charitate, qua filius tuus me rede-
mit. Si hæc mea caro multis nefan-
dis criminibus maculata, te prouocet
ad iram, purissima caro filij tui, amo-
re mei tam crudeliter flagris dilacera-
ta, te moueat ad misericordiam. hu-
militas eius meam tegat superbiam;
labores eius excusent meam negligē-
tiam; ieiunium eius, meam crapulam
& intemperantiam; liberalitas eius
meam auaritiam; patientia eius meā
iracundiam; puritas eius meam im-
munditiam; charitas eius meam de-
leat inuidiā; & iustitia eius, pro mea
satisfaciat iniquitate. Quid mali fa-
cere potui, ô Pater cœlestis, quod di-
lectus tuus filius suo sanguine nō ab-
oleuit? Intuere obsecro sancta eius
vulnera roseo perfusa sanguine: putri-
da verò peccatorum meorum vulne-
ra, tibi sint abscondita. Debitum meū
est magnum, sed infinitus est tuus the-
saurus,

IUVANDOS MORIENTES. 69

salvus, quē tuus nobis filius Redemptor meus comparavit, cum quo, & cum Spiritu Sancto vivis & regnas in secula seculorum, Amen.

Hæc, aut similis oratio fieri potest ad Patrem; utque devotio magis excitetur, adhiberi possunt aliqua incentiva, ad verba crucifixi accommodata, & hoc observabitur in articulo sequenti, cum oratio fiet ad Filium.

Articulus XIII.

Ut afflictus magis in spe, & in amore Dei confirmetur, adduci possunt aliquot exempla benignitatis, qua in peccatores usus est dulcissimus Iesus, quando cum hominibus visibiliter in terris conversabatur: actiones namque DEI hominis facti, nostris sensibus sunt propinquiores, habent maiorem vim afflictos movēdi, videmurque propiores ad compatiendum; cernētes, quod ipse passus est, sicut nos; maiorem quoque fiduciam concipimus, cum misericordiam audimus, qua in peccatores usus est. ita ut per hæc visibilia (ut cantat Ecclesia) in invisibilium amorem rapiamur. Considerari itaque primò potest, quanta fuit benignitas & misericordia Salvatoris nostri; quod

In præfat.
de nat. De.

D

cum